

See kool, see õpetaja...

Koolimaja ees kasvavad puud on endiselt suured, nagu poleks vahepealseid aastaid olnudki. Ka koolimaja välisilme pole muutunud. Kahekorruseline hele kivimaja paistab kaugelt silma. Ja see muutumatus rõõmustab nende südant, kes kogunesid ühel augustikuuõhtul siia, oma esimesse koolimajja, oma esimese õpetaja juurde.

Oli 1939. aasta sügis, kui 20 tüdrukut-poissi Annikvere Algkooli esimesse klassi astus, et õpetaja Mare Rootalu käe all tarkust taga nõuda. Missugused me siis olime, näitab säilinud foto: noor nägus naisõpetaja ja lapsed. Aga nüüd oleme talle juba nagu eakaaslased, sest endiste õpilaste juustes on samuti halli a näos ajamärke.

Kes me nüüd oleme?

Istun kohvilauas ja märkan rõõmuga, et me pole aastate kiuste sellest koolimajast võõrdunud, pole üksteist unustanud, et oleme endist viisi kiindunud oma õpetajasse. Ja kui mind esialgu hämmastaski pedagoogide rohkus klassikaaslaste seas, siis õhtu lõpupoole on saladuse võti kindlalt peos. Esimene õpetaja on lapsele avastuste, loomingu, enesetunnetamise ja -leidmise maailma salaukse avaja. Just tema! Siin ta istub meie keskel särasilmisena ja rõõmustab, et palju aastaid tagasi tehtud külv head saaki kannab. Ja mis kõige toredam: kõik õpetajad on mehed. Räägitagu veel mingist tendentsist. Siinsamas istub vaikse ja vähese sõnaga Asta — tuntud noorkarjakasvataja, kelle tegudest kõnelevad aukirjad ja fotod autahvliitel. Või Milvi. Meist kõige vähem muutunud. Ta on täna peoperenaine. Tema organiseerimisvõimet tunnustab Vihula või- ja juustutsehhi rahvas ja nüüd ka meie. Aga Uno on mees, kes üle 20 aasta autojuhiametit pidanud. Puhha esimene liik. Soome, Poola ja mõlemad Saksamaad on risti-põiki läbi sõidetud.

Vaikselt kuulame Endlit, kelle rännuteed on lausa globaalsed: Kuuba, Maroko, Pariis...

Jah, kolmkümmend kolm tiiru oleme koos maakeraga ümber päikese tuhisenud. Siia mahuvad sõda, rasked sõjajärgsed aastad, tempokas tänapäev, aga siin on ka meie lapsepõlv, noorus ja küpsus.

Tol õhtul imestasime, kui palju mäletame oma esimesest kooliaastast. Ja ikka ainult head. Kui ajalooteadlasest Ennu meenutused on vaatlevat laadi, siis Ülo omad emotsionaalsed ja naerutavad.

Nagu olime erinevad esimeses klassis, oleme seda ka nüüd nii elukutsete kui ka huvialade poolest, ent meid ühendab see kool ja see õpetaja.

E. LANDBERG